

33

Eseuri și
articole de corespondență culturală
din străinătate

Cu o prefață de Carmen-Francesca Banciu
și o postfață de Claudiu Băzăvan

33 , cuvântul autoarei.....	5
Despre 33 sau despre <i>Drumul cunoașterii prin confruntarea cu propria vulnerabilitate,</i> de Carmen-Francesca Banciu	9

PARTEA I: DESPRE STĂRI15

DESPRE FERICIRE

„33, fericirea mea“	17
---------------------------	----

DESPRE DRAGOSTE

Dragoste cu literă mare.....	27
------------------------------	----

DESPRE DANS

Dansând prin viață.....	39
-------------------------	----

DESPRE FRUMUSEȚE

Netăcerea apei.....	49
---------------------	----

DESPRE „ACASĂ“

Terțul inclus sau paradoxul recunoașterii.....	57
--	----

DESPRE ÎMBRĂȚIȘARE

Îmbrățișări... la distanță	65
----------------------------------	----

DESPRE MUZICĂ

O mie și una de emoții și trăiri autentice pe scena Berliner Philharmonie.....	73
---	----

DESPRE BASM

Luna și soarele sau „Berlinala mea“	81
---	----

DESPRE IARNĂ

De-ale derdelușului	89
---------------------------	----

DESPRE LUNĂ

Luna is my middle name.....	95
-----------------------------	----

PARTEA A II-A: DESPRE FAPTE	103
-----------------------------------	-----

DESPRE CĂRȚI

Portret de autor: Carmen-Francesca Banciu	105
---	-----

DESPRE CONCERTE ȘI ARTIȘTI

Interviu cu violonistul Gabriel Croitoru	111
--	-----

DESPRE POVEȘTI CU ACORD(EON)

Întâlnire cu acordeonistul concertist Fernando Mihalache ..	119
---	-----

DESPRE FLAMENCO

Vis flamenco la Ploiești	129
--------------------------------	-----

DESPRE EXCELENȚĂ

Gala „100 pentru Centenar” la Berlin.....	138
---	-----

DESPRE BERLINALĂ (2019)

Dacă e joi ... începe Berlinala	144
---------------------------------------	-----

DESPRE BERLINALĂ (2020)

File de poveste	149
-----------------------	-----

DESPRE BERLINALĂ (2021)

Ursul de Aur pentru Radu Jude	155
-------------------------------------	-----

DESPRE BERLINALĂ (2022)

I: Între pandemie și bucuria revederii.....	161
---	-----

II: Interviu cu jurnalistul Marc Hairapetian	168
--	-----

DESPRE PROIECTE CULTURALE BILATERALE

30 de ani de prietenie și parteneriat româno-german în Europa	
---	--

I: Filme românești prezentate în Germania: Irina-Margareta	
--	--

Nistor la Universitatea BTU Cottbus-Senftenberg	177
---	-----

II: Conferință de presă și concert cameral la Berlin	
--	--

pentru promovarea Festivalului Internațional	
--	--

„George Enescu” 2023	181
----------------------------	-----

<i>Drum deschis</i> , de Claudiu Băzăvan	189
--	-----

Despre Cătălina Ene Onea	191
--------------------------------	-----

Despre fericire

„33, fericirea mea“

De mică am fost fascinată de cifra trei. Forma sa ca o unduire de val în aer, ca aripi de pasăre în fâlfâitul zborului, jumătatea superioară a unei inimi privite pe orizontală... și asta cu mult timp înainte de a-i afla simbolistica puternică în religia creștină, sau însemnătatea ca cifră magică în numerologie, ca piatră de temelie în mitologie. Mă încânta faptul că în basme totul se întâmpla de trei ori: se aruncau trei obiecte fermecate, erau trei probe de trecut de către erou, la un moment dat cineva se dădea de trei ori peste cap, ori apăreau trei fete de împărat, se petrecea trei zile și trei nopți etc., ceea ce îmi crea senzația de simetrie și cumva de echilibru în povești (am aflat mai târziu la cursurile de teorie literară că exact acesta era scopul, iar acum, bazându-se pe asta, cele mai noi tehnici de vorbit în public recomandă chiar tripla repetiție, respectiv dublul paralelism, tocmai pentru a da greutate și stabilitate discursului).

Iar într-o zi, m-am îndrăgostit iremediabil de numărul 33. „Vinovată” în mare măsură pentru acest lucru a fost Miruna, o fată cu vreo doi ani mai mare ca mine, care stătea undeva prin Vest, pe lângă Spitalul CFR. Ne jucam adesea în parcare din spatele blocului, când mama era în vizită la o prietenă. Într-o după-masă, Miruna m-a luat de mână și mi-a arătat o mașină (o Dacie cred că era, nu neapărat că ar fi un amănunt esențial în continuarea poveștii de față, ci mai degrabă un detaliu relevant ca aspect al originii unei istorii care nu mai ține cont între timp de țară, marcă sau cultură), pe a cărei plăcuță de înmatriculare era gravat un trei dublu, 33. „Uite”, mi-a spus Miruna, „de fiecare dată când vezi 33 la numărul unei mașini, să zici *trei-trei, fericirea mea* și vei avea o zi frumoasă. Și să îți pui și o dorință, că se va îndeplini”. Nu am păstrat legătura cu Miruna pentru mult timp, nu pot spune că ne-a legat o prietenie lungă și bogată, despre care depănăm acum amintiri la o cafea. Chiar nu mai știu nimic de ea de mai bine de 20 de ani; a fost mai mult una din acele întâlniri conjuncturale, care se întrerup odată ce se evaporă restul elementelor care creau mediul propice lor. Dar mai presus de durata fizică sau de sustenabilitatea interacțiunilor între două eleve de școală primară, Miruna mi-a lăsat... zestrea lui 33. Pe care am dus-o cu mine, uneori chiar și fără să fiu conștientă de asta, zi de zi, în toată viața mea de atunci și până acum. Îndemnul acela venit de la Miruna s-a așezat pe fundalul istoriei mele personale, de profundă admirație pentru cifra trei, și a devenit atunci

parte constituantă din mine. De fiecare dată când vedeam o mașină al cărei număr conținea 33, îmi spuneam cu bucurie *trei-trei, fericirea mea* și eram convinsă că voi avea o zi frumoasă. Uneori uitam să îmi pun și o dorință, dar nu mai conta, era deja în sine o dorință îndeplinită aceea de a întâlni „numărul maestru suprem” cu privirea. Mă gândeam din ce în ce mai des, că dacă aș vedea un 33 pe zi, atunci fiecare zi ar fi cu siguranță frumoasă. Și stăteam și urmăream mașinile care mergeau pe stradă, în speranța de a-mi întâlni astfel... fericirea. Gând naiv și inocent de copil, s-ar putea spune, dar care m-a urmat ca un crez împărtășit cu fidelitate până în maturitate, când la prima mea mașină personală am cerut, fără a fi pregătită să accept un refuz (chiar dacă acesta ar fi putut veni în mod obiectiv), un număr de înmatriculare creat în jurul lui 33. Și l-am primit, iar asta mi-a dat siguranță, încredere și mai presus de toate echilibru; mă simțeam ca într-unul din basmele din copilărie când pe magia lui trei se creează poveștile cele mai frumoase, știind că fiecare zi a mea va fi, garantat, una frumoasă și fericită.

Apoi am plecat din țară, am început să merg mai mult cu mijloacele de transport în comun, nu mai aveam atâta legătură cu mașinile de pe stradă și nici prea mare atenție pentru ele. Nu uitasem de mica incantație *trei-trei, fericirea mea*, doar că mai multă vreme nu mi s-a mai ivit cadrul propice să o folosesc. Până când într-o zi, în iarna lui 2019, într-o seară de joi, în care mă simțeam cu adevărat fericită

— privind în urmă, poate una din cele mai fericite zile din viața mea per total — am văzut pentru prima oară la un număr de mașină combinația 333. Cu atât mai mare a fost greutatea (a se citi însemnătatea acestei întâmplări!), cu cât la momentul respectiv mă aflam chiar în România, și anume pe DN 1, între Câmpina și Ploiești, adică nici mai mult nici mai puțin decât între locul unde m-am născut și locul în care mă întorc de fiecare dată acasă, la familie și prieteni... Am depășit cu emoție mașina în cauză, pentru ca doar câteva minute mai târziu aceasta să reapară în față. Atunci, pentru mine, totul a devenit atât de clar: în acel moment, fericirea chiar a luat chipul lui trei! Și nu unul, nu doi, ci chiar trei de trei, sporind astfel simbolistica mea personală, ducând-o chiar la nivel exponențial, unde nu numai baza, ci și exponentul au căpătat forma și puterea lui trei.

Și pe urmă ceva fantastic s-a întâmplat. Revenită la Berlin, am început să fiu din nou atentă la mașinile de pe stradă, să mă uit la numerele de înmatriculare, și asupra mea s-a năpustit dintr-odată o ploaie de 3. 33, 333 veneau parcă din toate părțile și se duceau în toate direcțiile. Eram fascinată, nu mai țineam pasul cu mantra *trei-trei, fericirea mea* la fiecare mașină, și am înlocuit-o în scurt timp cu un zâmbet larg care îmi umplea toată fața, pe fundalul amintirii vii a clipei de serenitate resimțite în acea joi pe DN 1. Iar într-o seară, când mă aflam în parcare a unui complex de apartamente, m-am oprit întâmplător (oare?) să vorbesc

la telefon în fața unei mașini, și am observat cu stupeoare că numărul său era format exclusiv din cifra trei: B-XY-3333. Am făcut o scurtă pauză în convorbire, la fel și interlocutorul meu, care știa despre relația mea specială cu cifra trei, și când m-am întors cu spatele la mașină, ca să mă orientez mai bine cum pot să ies la strada principală, am observat că în tot acest timp stătusem cu telefonul în mână exact între clădirile cu numerele 32 și 34... Am simțit mai întâi un fior pe șira spinării și mai apoi o formă de emoție nemaicunoscută până în acel moment. Am închis ochii și parcă m-am văzut departe, levitând peste lume, peste timp, peste fericirea însăși. În acea secundă am simțit că eu însămi devenisem numărul 33. Și chiar am fost 33 pentru o clipă, o clipă care s-a simțit cu adevărat frumoasă, puternică, invincibilă chiar!

Acum veți înțelege cu siguranță de ce atunci când cineva mi-a spus la un moment dat „tu ești trei-ul meu”, a fost pentru mine cel mai grozav compliment posibil. Un compliment dincolo de sfera concretului și chiar și de sfera abstractului, un compliment care vizează mai degrabă metafizicul, inexplicabilul, imposibilul fizic, dar pe care eu l-am purtat cu mine tot acest timp, dându-i o explicație atât de simplă, totuși: fericirea. Mi-am însemnat un 33 adânc în inimă și el m-a însemnat pe mine. Și astfel s-a produs un bumerang de fericire... Fericirea însăși căpătând forța unui bumerang.

Dar ca orice bumerang, dacă nu este bine manevrat sau dacă direcția imprimată ori frecarea cu aerul nu este cea optimă, și fericirea se poate întoarce cu o forță destructivă chiar asupra celui care o produce. Și mi-am dat seama de asta când chiar în fața unei mașini având în număr combinația 33, am intrat într-o dispută cu nimeni altcineva decât cu persoana care cu scurt timp înainte îmi făcuse complimentul menționat. Din nou: coincidență sau poate tocmai că nu? Am fost puțin nedumerită, nu înțelegeam cum e posibil, „33 e mereu de bine, cum de se poate întâmpla acum opusul?“, m-am întrebat o perioadă. Am început chiar să fiu mai sceptică la toate mașinile care mă întâmpinau zilnic cu numere în care se întâlnesc mai mulți de trei la un loc. Mă gândeam că poate ele, de fapt, nu voiau să îmi transmită ceva anume, că nu era nici un semn de identificat și că poate doar le căutam eu cu privirea mea avidă de ceea ce voia să vadă. Dintr-odată am adoptat o perspectivă mai distantă și m-am întrebat dacă nu cumva, văzută din exterior, mă arăt doar un individ urmărind obsesiv plăcuțele de înmatriculare ale mașinilor care trec pe lângă el și care, dacă într-un interval oarecare de timp nu apare un 33, începe să se impacienteze, să-și pună problema, că ziua nu va decurge cu bine... (adevărul e că nu mi s-a întâmplat niciodată, cel puțin după povestea de pe DN1, să nu văd măcar un 33 pe zi, au fost chiar zile în care parcă obosisem de aflarea de combinații cu 3 din numerele de înmatriculare). Am realizat însă că nu plăcuțele de mașină cu 3 în sine, ci interpretarea lor în viziunea

mea e ceea ce contează cu adevărat, forța pe care eu le-am imprimat-o acestora prin propria percepție, puterea pe care eu personal i-am permis-o lui trei asupra mea.

Câtva timp după cearta avută în vecinătatea lui 33, observam mașinile cu 33 din jurul meu, dar nu mai zâmbeam; mi se părea că ele fac parte pur și simplu din normalitatea de zi cu zi, și cu bune și cu rele, iar prezența lor nu înseamnă că ceva trebuie să fie altfel decât ar fi fost oricum menit să fie în ziua respectivă. Nici măcar în sensul provocării fericirii. Nu trebuie. Nu trebuie nimic. Tocmai de aceea „trebuie“ este un verb impersonal în limba română. Doar că nu putem să nu remarcăm că adesea noi înșine devenim ceea ce credem că putem fi, ne transformăm în acel ceva în care avem încredere, chiar și fără să ne dăm seama. Puterea gândului e chiar mai mare decât ne putem imagina. Suntem purtătorii unei idei sau ai unei imagini și ne identificăm în cele din urmă cu ea. Iar eu mă încăpățânez, dincolo de episodul de tristețe, care m-a adus puțin cu picioarele pe pământ după ședința de levitație spre transcendentul trăirilor (poate un „rău“ necesar?), să cred în continuare în puterea fără margini a lui trei. Căci trei nu e doar o cifră. Iar 33 nu doar un număr. Este expresia fidelă a ceea ce am ales eu să văd și să cred încă de la o vârstă fragedă, pentru că, de fapt, trei m-a ales pe mine. El mi s-a arătat ca stare de bine și frumos, fără ca eu să îl caut. L-am îmbrățișat doar cu brațele larg deschise, deschizându-mi totodată și sufletul, iar asta mi-a făcut viața mai frumoasă,

tocmai pentru că a fost un crez izvorât din sinceritate și autenticitate. Așa că, indiferent dacă uneori o alăturare de cifre de trei pe o plăcuță de înmatriculare nu este nimic mai mult decât o combinație aleatorie generată de un program pe calculator, fără suflet și fără creier, sufletul meu va vibra în continuare la vederea unui 33, șoptind măcar, dacă nu strigând *trei-trei, fericirea mea*, pe care eu chiar am văzut-o cândva îmbrăcând forma lui 333 și am trăit-o pe pielea mea sub diverse alte combinații și permutări de 3 luate câte 3, ajutându-mă astfel să devin eu însămi – atât pentru mine, cât și pentru altcineva, fie doar și pentru o clipă suspendată în timp – *trei-trei, fericirea mea...*

septembrie 2019

LEBRIS

We know
books

Despre Dragoste

Dragoste cu literă mare

Motto: „Acum dar rămân acestea trei:
credința, nădejdea și dragostea, dar cea
mai mare dintre ele este dragostea.”

(1 Corinteni 13:13)

Când ați spus ultima oară *Te iubesc? I love you? Ich liebe dich? Ti amo? Te quiero? J'taime? S'agapau?* Când ați simțit ultima dată cu adevărat că vi se pogoară cerul în suflet și totul în jur este armonie, încântare, înălțare? Că universul devine mult prea mic pentru senzația mare care vă dă târcoale? Că soarele însuși vă stăruiește în suflet? Că luna cea plină vi se ascunde-n surâs? Că râde chiar și lacul în iarnă-nghețat? Când v-ați gândit ultima oară cu adevărat la Dragoste?

Da, Dragoste cu literă mare!

Știu că e aproape imposibil să scrii despre Dragoste, au încercat-o alții cu mult mai luminați înaintea mea, și